

Detectivii timpului

Volumul 17

Jurământul samuraiului

Cu ilustrații de Almud Kunert

Editura Ravensburger

Cuprins

Calea războinicului	9
Estuarul	21
O primă bănuială	29
Atacul războinicilor ninja	40
Urmărirea de pe acoperișurile orașului	48
Interogatoriile	54
Maeștrii deghizării	59
Atentatul	68
La palat	75
Bărbatul cu cicatrice	85
O umbră în noapte	94
Duelul	100
Chipul de sub năframă	105
Mărturisirea	109
Arme împotriva gustului fad	119
Cine au fost samuraii și cine au fost războinicii ninja?	121
Glosar	127

Kim, Julian, Leon și Kija - Detectivii timpului

Agera Kim, istețul Julian, atletul Leon și enigmatică pisicuță egipteană Kija sunt patru prieteni care împărtășesc un secret...

Ei dețin cheia de la vechea bibliotecă a mănăstirii benedictine Sfântul Bartolomeu. În acest sălaș al cărților este ascunsă uimitoarea dimensiune spațio-temporală Tempus, prin care se poate călători în trecut. Tempus pulsează în ritmul timpului. Există mii de uși, în spatele cărora se derulează câte un an din istoria omenirii. De exemplu, pătrunzând prin aceste uși, prietenii noștri ajung să viziteze Roma antică sau Egiptul de pe vremea faraonilor. Din timpul faraonilor provine și pisica Kija, pe care cei trei prieteni au luat-o cu ei în prezent, din prima lor aventură.

De fiecare dată când cei trei prieteni vor să afle ceva interesant despre o anumită epocă sau vor să investigheze un caz suspect petrecut în trecut, călătoresc acolo cu ajutorul dimensiunii Tempus.

Tot Tempus îi aduce pe călători înapoi în prezent. Tot ce trebuie să facă Julian, Leon și Kim este să se întoarcă în locul unde au aterizat în trecut. De acolo ei pot reveni în epoca lor.

Chiar și atunci când călătoria în timp a celor patru prieteni durează mai multe zile, în prezent nu se scurge nicio secundă și nimeni nu poate bănui în ce călătorie secretă s-au mai aventurat detectivii timpului...

Calea războinicului

– Pe aici! strigă domnul Tebelmann ușor iritat și ridică mâna, astfel încât toți cei douăzeci și patru de elevi ai săi să-l poată vedea.

Profesorul de istorie conduse grupul de elevi într-o altă sală mare a muzeului de istorie naturală, care găzduia expoziția „*Bushido* – calea războinicului”. Prin intermediul acestei expoziții vizitatorii puteau afla numeroase detalii despre lumea războinicilor *samurai* și *ninja*. Expoziția era găzduită de două săptămâni într-o metropolă din apropierea orașului Siebenthann și nu durase mult până când începuse să atragă turiștii asemenea unui magnet. Iar în acea zi clasa lui Kim, Julian și Leon vizita expoziția.

Leon se afla, împreună cu Kim și Julian, în mijlocul grupului de elevi agitați. Niște fete râdeau la o glumă aparent deosebit de amuzantă, pe care Leon însă nu o auzise. Un băiat cu ochelari tocmai scria un SMS pe telefon, iar un altul ronțăia absent un baton de ciocolată, fără să-i pese că se afla într-un muzeu. Nu încăpea îndoială că unora dintre elevi nu părea să le pese prea mult de vizita la muzeu.

Însă nu era și cazul lui Leon. În primul rând pentru că, în mod normal, băiatul ar fi avut în acel timp ora de mate, iar, în al doilea rând, pentru că voise mereu să afle mai multe despre curajul și tehnica de luptă legendară ale samurailor.

– Așadar, aici se poate vedea armura unui samurai din secolul al XVI-lea, spuse Tebelmann, încercând să acopere chiotelile și foșnetul hârtiilor. Armura i-a aparținut odinioară faimosului samurai *Kojima Yataro*. Uitați-vă doar la coif și la mască!

Prietenii noștri se apropiară.

– Frate, nu mi-aș dori să trebuiască să lupt cu un războinic într-o armură ca asta, șopti Julian, care deja citise câteva cărți despre vechea Japonie.

Kim încuviință.

– Nici n-o să trebuiască.

Leon se holbă la coiful în formă de clopot. Acesta era albastru-închis și era decorat pe toată suprafața sa cu ramuri aurii. În vârful său trona un dragon auriu cu gura larg deschisă, picioarele depărtate, gheare înfricoșătoare, un spate apărat de un șir de țepi și o coadă lungă și ascuțită.

Și celelalte piese ale armurii erau bogat ornamentate. Pe un panou din apropiere era explicat rolul celor douăzeci și trei de piese, printre care se număra și un chimono, pantaloni până la genunchi, brățare și pulpare cu cataramे metalice, un șort din piele tăiat la mijloc ce oferea protecție coapselor și mănuși maro-închis cu ținte metalice pe spate, precum și un sac în

care putea fi păstrat capul tăiat al inamicului înfrânt. Armura propriu-zisă, de culoare roșu aprins, era compusă din *do*, o haină scurtă din solzi de oțel suprapuși și epoleți lați și mobili, asemănători unor aripi. Pe față Kojima Yataro purtase o mască respingătoare, lucrată din piele vopsită în galben, care, din cauza coarnelor ascuțite și a lățimii frunții, îi amintea lui Leon de un diavol ce rânjea.

– Samurarii purtau ca arme, pe lângă arc – *yumi* – și două săbii, explică Tebelmann. Aceste două săbii se numeau *daisho*. Una din ele, cea mai lungă, se numea *katana*, iar cea scurtă – *wakizashi*. Numai samurarii aveau dreptul să poarte aceste arme deosebite, de o valoare inestimabilă și sfințite de preoți.

– Waki-ce? întrebă o elevă pe nume Lisa, care tocmai mesteca o gumă.

Tebelmann făcu o grimasă.

– Wa-ki-za-shi, răspunse el, apăsând pe silabe de parcă ar fi vorbit cu un hamster nu tocmai înzestrat intelectual.

– Ia uitați, acolo sunt expuse săbiile, spuse Leon, arătând spre o vitrină, și deja porni în acea direcție.

– Stai pe loc! strigă profesorul, care intuise intenția lui Leon. Băiatul rămase cuminte pe loc.

– Samurarii își trăiau viața după regulile unui cod al onoarei denumit bushido. Aceștia trebuiau să disprețuiască moartea, să fie sinceri, politicoși și să aibă stăpânire de sine. Toată lumea trebuia să se plece în fața lor, continuă profesorul, căruia îi venea din ce în ce mai greu să facă față elevilor gălăgioși.

Leon se bătu cu pumnul în piept.

– Văd că aș fi fost samuraiul perfect! le șopti el lui Julian și Kim.

– O, nu, Leon! mormăi Julian.

– Samuraii se bucurau de un renume de războinici fără egal, spuse Tebelmann. Aceștia își începeau antrenamentul cu armele încă de la cinci ani. Erau supuși la cele mai grele probe, nu aveau voie să mănânce cu zilele, iarna trebuiau să locuiască în încăperi neîncălzite și noaptea trebuiau să doarmă singuri în cimitire. Cine plângea era bătut. Samuraii încercau pe tot parcursul vieții lor să devină desăvârșiți. Însă atunci când un samurai dădea greș, de exemplu lăsa să se vadă că îi e teamă ori era învins în luptă, trebuia să-și apere onoarea numelui comițând *seppuku*...

– Seppu-ce? întrebă Lisa, mereu la datorie.

– Sep-pu-ku! Acesta era un ritual îngrozitor, în care samuraii se sinucideau, strigă profesorul, iar în voce i se simțea exasperarea. Samuraiul își înfigea sabia în stomac.

Numaidecât se iscă un murmur general.

Leon înghiți în sec. Oribil!

– La naiba, mai tăceți din gură! urlă Tebelmann. Neastâmpărați mai sunteți azi! Câteodată îmi doresc să fi fost *shogunul* sau măcar un *daimyo*, iar voi samuraii!

Leon ridică mâna.

– De ce spuneți asta? Shogunul era un fel de șef al samuraiilor sau cum?

Profesorul dădu energic din cap.

– În sfârșit o întrebare inteligentă.

Julian îl bătu pe Leon pe umăr în glumă.

– Samuraii trebuiau să-i dea ascultare fără preget unui daimyo, așa se numeau conducătorii în Japonia. Iar șeful tuturor era shogunul. În unele cazuri, samuraii trebuiau să-l apere pe daimyo cu prețul vieții, spuse Tebelmann. În cazul vostru, ar trebui să nu mai dați atât din gură!

Leon era ușor dezamăgit că, într-un fel, samuraii nu făceau altceva decât să primească ordine de sus. Băiatul și-i imaginase ca războinici glorioși și independenți.

– Așa stăteau lucrurile, Leon, continuă profesorul, căruia nu-i scăpase dezamăgirea băiatului. Samuraii trebuiau mereu să dea ascultare stăpânilor lor și, câteodată, chiar să îndeplinească ordine absurde – de exemplu să salute câinii pe stradă!

– Poftim? izbucni Leon.

Fu rândul lui Tebelmann să râdă. În capitala Japoniei, Edo, în traducere, estuar, a domnit odată un shogun pe nume *Tokugawa Tsunayoshi*. Shogunul era născut în *Anul Căinelui*, de aceea îi proteja pe toți câinii fără stăpân din Edo și a construit țărcuri pentru o sută de mii de câini. Și toată lumea, chiar și samuraii, trebuia să facă plecăciuni în fața câinilor și să li se adreseze cu „o inu sama”. Asta înseamnă aproximativ „domnule câine”.

Unii dintre elevi izbucniră în râs.

Însă lui Leon acest lucru nu i se păru din cale-afară de amuzant. Imaginea samurailor eroici fusese încă o dată știrbită.

Între timp, profesorul continuă povestirea:

– Vă puteţi imagina că mulţi dintre samurai erau furioşi din cauză că, potrivit codului onoarei, trebuiau să se supună. În acele vremuri, în Edo, actualul Tokyo, samurarii puneau la cale chiar şi comploturi împotriva shogunului. Din câte ştiu, asta se întâmpla în anul 1700.

Profesorul începu să le explice elevilor despre Anul Câinelui din zodiacul chinezesc.

Însă Leon nu-l asculta. Samurai ce se plecau în faţa câinilor – ce imagine! Să fi fost oare adevărat? Ce prostie, probabil că aşa ceva stârnise furie în rândul nobililor războinici! În acel moment, în Leon încolţi dorinţa de a-i da de cap situaţiei. El, Kim, Julian şi Kija aveau la dispoziţie o cale nemaipomenită de a afla adevărul...

Privirea lui Leon se opri asupra unui alt tip de uniformă expusă pe un manechin. Această uniformă era mult mai simplă decât cea a samuraiului şi arăta ca o uniformă neagră de luptă. În jurul capului manechinului era legată o pânză neagră cu o singură deschizătură îngustă pentru ochi.

Grupul de elevi merse în sfârşit mai departe şi se opri în dreptul manechinului îmbrăcat în negru.

– Acesta este un ninja, explică Tebelmann cu o lucire în ochi. Iar ninja erau războinici în vechea Japonie. Erau un fel de spioni şi agenţi secreţi ce îndeplineau misiuni secrete. Unii dintre ei erau şi asasini de temut şi ucigaşi profesionişti. Ninja erau consideraţi rapizi şi vicleni şi deţineau arme mici

și rafinate, precum shuriken, steluțele din metal care erau aruncate.

Profesorul arată spre o vitrină.

Leon se uită mai cu atenție – era o armă cu patru colțuri, mai mică decât palma, care nu reflecta lumina. Colțurile păreau foarte ascuțite. Lângă shuriken mai erau expuse și alte arme folosite de ninja: o sabie scurtă, denumită *ninjato*, un pumnal cu trei vârfuli, cu denumirea de *sai*, un *kusarigama*, un lanț care avea la unul din capete o seceră și la celălalt o bilă de fier.

– Pe lângă asta, ninja erau maeștrii luptelor corp la corp fără arme, însă termenul „fără arme” poate să inducă în eroare, pentru că până și corpul unui ninja era o armă. Se pricepeau la fel de bine la arta deghizării pe cât știau să se furișeze fără să scoată un sunet. Mulți japonezi credeau chiar că ninja erau fantome, pentru că doar foarte rar puteau fi prinși, adăugă Tebelmann.

Leon făcu ochii cât cepele.

– Bănuiesc că luptătorii ninja nu trebuiau să se încline în fața câinilor, își dădu el drumul la gură.

Profesorul izbucni în râs.

– Nu. Un ninja nu se pleca în fața nimănui, nici măcar în fața shogunului.

Leon încuviință, apoi îi trase pe Kim și pe Julian mai la o parte.

– Credeți că e adevărată chestia cu shogunul și câinii? șopti el.